

BARNVAGNEN

Av Jörgen Stattin

– Nästa: Fridhemsplan. Byte till tunnelbana mot Kungsträdgården, Hjulsta och Akalla. Tänk på avståndet mellan vagn och plattform när du kliver av.

Magnus kliver ur vagnen i en strid ström av andra passagerare, samtidigt som han försöker ta fram handlingslistan på telefonen. *"Får inte glömma sallad och tomater också. Måste skriva in det, annars kommer jag glömma det."* Han håller telefonen i vänster hand medan han med högerhands fumliga fingrar försöker skriva, samtidigt som han låter sig knuffas ut ur vagnen av folkmassan. Trots att han lägger all fokus på att skriva – *"sallad", "tona"... "tonarter" nej. Jävla rättstavning! T O M A... ska det vara* – tappar han ändå inte balansen. Han har gjort detta så många gånger förut, gäller bara att lyfta på fötterna så leds man automatiskt ut ur vagnen till perrongen, utan att behöva tänka. Axlar och väskor mot hans kropp på bägge sidor stöttar balansen och samma sak med kropparna bakom som ser till att han blir föst i rätt riktning.

– Dörrarna stängs.

...T E R, "tomater". Så bra. Han stoppar ned telefonen i

bakfickan. Plötsligt infinner sig en skräck. Den som kommer precis när dörrarna stängs och tåget börja rulla. Den som sitter i några millisekunder innan den försvinner igen, något långsammare än den kom. Vad har han glömt? Ska han verkligen inte ha något i händerna?

Det fanns en tid när han alltid hade datorn med sig hem från jobbet. En tid när han vid enstaka tillfällen inte hade den med sig, och varje gång vagnsdörrarna stängdes fick en känsla av att han glömt något. Han kände sig naknare, friare än vad han borde känna sig. Varje gång likadant, en millisekund av rädsla innan han kom på att han just denna dag inte hade tagit med datorn hem. Känslan av obehag satt dock ändå i lite längre, även efter att synapserna i hjärnan konstaterat att han inte hade någon väska den dagen. Han var tvungen att inte bara fastställa att han inte haft någon väska när han klev på tåget, utan också var den i så fall var. Minnet är ett svekfullt verktyg. Bara för att han inte kom ihåg att han haft en väska när han klev på tåget behöver inte det betyda att han inte kan ha haft det. Han var därför tvungen att också försöka komma ihåg var datorn och väskan var. Först därefter släppte rädslan. Tyvärr försvann också frihetskänslan i samma ögonblick. Den sköna känslan att inte ha jobbet med sig hem försvann i samma ögonblick som rädslan att ha glömt något anlände. Som om vätskorna i kroppen kommit ur balans och börjat göra små krusningar inom honom. Det skulle ta många minuter innan krusningarna lagt sig och lugnet inom honom kunde infinna sig igen. Därför kunde

han lika gärna haft datorn med sig. Alltid denna rädsla att glömma något; datorn, sallad, blöjor, utskriften till kundmötet, mors dag, någon som fyller år, kemtvätten, plocka ur diskmaskinen innan man gick hemifrån ...

Livet var en lång vandring på en väg under vilken man hela tiden passerade stationer. Vid varje station skulle man göra något som bara kunde göras vid just den stationen. Glömde man, fick man gott vänta till nästa tillfälle. För på livets väg gick det inte att gå tillbaka och rätta till misstag. Man kunde bara gå framåt och hoppas att man skulle göra bättre ifrån sig vid nästa station.

Han hade dock ännu under sina tjugo år av pendlare på tunnelbanan inte glömt datorn en enda gång. Så inte heller denna gång.

"Julia!" Han skriker så huvudet nästan sprängs, men det kommer inget ljud ur hans mun.

Människorna på perrongen ser en man som springer mot vagnarna. Tåget har redan fått upp farten och mannen når precis fram till sista vagnen innan den förvinner in i tunneln på sin fortsatta väg mot Thorildsplan.

– Julia! Jag glömde Julia! Hon ligger i barnvagnen!